

CETATEA CULTURALĂ

Seria a V an XV, Nr. 23 (121)
august 2014, Cluj-Napoca

*Revista de cultură,
literatură și artă*

Ionuț CARAGEA³

**CITATE DIN CICLUL „SINDROMUL
NEMURIRII”,
partea a IV-a – a VI-a**

Iubirea este precum puiul de pasăre care părăsește cuibul inimii, încercând să zboare peste orice prăpastie cu aripile imagine ale sufletului.

Adevăratul pictor al cuvintelor este acela care își face autoportretul cu ochii închiși pe pânza imaculată a sufletului.

Nu ai nevoie de aripi pentru a fi un înger și nici de alți îngeri pentru a-ți crește aripi.

Uneori ura este implozia dragostei, când sufletul pe care l-ai trimis celui pe care-l iubești se lovește de zidul indiferenței și se întoarce în vîd din tine.

Indiferența este prăpastia de netrecut între oameni. Deasupra prăpastiei, Dumnezeu încercă să le smulgă un zâmbet, dansând cu razele soarelui și cu norii. Apoi tună, fulgeră și plînge în toate culorile curcubeului.

Oamenii aleargă mereu după tot felul de fantome, fără să țină cont că umbra, fantoma morții eterne, îi urmărește la tot pasul.

³Ionuț CARAGEA este unul dintre cei 20 de autori publicați în Antologia aforismului românesc contemporan (Editura Genesi, Torino, 2013). În iunie 2012, Ionuț CARAGEA cîștigă premiul de creativitate la concursul internațional "Naji Naaman" cu aforisme din volumul "Dicționarul suferinței", traduse în limba franceză de prof. univ. dr. Constantin FROSIN.

Moartea este unica religie a timpului. Toate semnele timpului sunt rugăciuni către întunecata doamnă.

Degeaba vrem ca ceilalți să ne înțeleagă perfect și să aibă o impresie cât mai bună despre noi, dacă îi lăsăm să citească numai anumite capitole, pagini sau citate din cartea vieții noastre. Oamenii se pot îndrăgosti de noi, dar pentru a ne iubi cu adevărat trebuie să ne cunoască și să ne accepte trecutul.

Dintre toți dascălii, durerea este cea mai dărnică: dă meditații gratuite pentru toți cei care trec prin examenele necunoscute ale vieții.

Dacă le spui unora adevărul, îi va dura cel mai tare. Aceștia preferă mai degrabă o minciună. O vor folosi pe post de calmant, ajutându-i "să doarmă" mai bine.

Sunt oameni neîmpliniți care vor să fie cunoscuți și apreciați pe măsura valorii pe care și-o atribuie singuri, pentru că această valoare iluzorie este singura care îi salvează de ghilotina deserației. Problema este că vorbele pe care le folosesc sunt atât de lipsite de conținut, încât îi fac să devină eminentemente ridicoli.

Unii oameni încearcă să pară mai buni și mai inteligenți decât sunt, scriind lucruri pe care nu le cred și nu au apucat să le trăiască. Dar cât de tragică e soarta lor, când cei pe care i-au ademenit într-o relație le întorc spatele și pleacă, arătându-le, pe limba mută a despărțirii, că adevărata iubire nu poate fi cucerită doar de niște cuvinte frumoase.

Oamenii sunt ferestre prin care putem privi gropile, drumurile sau cerul. Pe unele ferestre trebuie să le închidem, pe altele trebuie să le deschidem larg pentru a adulmea nemurirea.

Timpul - singurul care se poate răzbuna și după ce îl ucidem. Nu ne rămâne decât să-l domolim cu propriile noastre amintiri, trezindu-i un vag sentiment de melancolie.

Conversațiile în spațiul divinului din noi ne pot salva sufletul, dar nu sunt un alibi pentru judecata superficială a oamenilor.

Tot ce-a mai rămas între noi este spațiul aceasta infinit: WorldWideVinoacasă.Com

Oamenii care fug de singurătate, fug de șansa care li se oferă pentru a găsi răspunsul la întrebările: cine sunt? ce caut? unde trebuie să ajung? ce mă face cu adevărat fericit? Vorbind la superlativ despre propriile sentimente sau folosind diverse trucuri care le scot în evidență aspectul fizic, ei vor să-i atragă pe alții care să le ofere răspunsul la aceste întrebări. Puțini sunt cei care au găsit cele mai importante răspunsuri în singurătate, iar mai apoi au atras, ca niște magneti, prin frumusețea lor interioară, oameni de aceeași valoare.

Omul este un bulgăre de pământ cu suflet nemuritor, lovit de valurile timpului. Pământul se erodează zi de zi, devine praf și pulbere, dar sufletul este eliberat în universul nemuririi lui.

Moartea asta mută ne adușmeacă de când începe să ne bată inima și ne hărțuiește cu fiecare durere pentru a obține, cu forța, notele reviemului universal. Nu se oprește din hărțuirea ei decât în momentele de maximă tandrețe, dar și atunci își urmărește interesul pe termen lung, așteptând noile note ale moștenitorilor. Când reviemul universal va fi definitiv, sufletele nu vor mai coborî pe pământ, iar Dumnezeu va trebui să compună simfonia nemuritoare a creației.

Dumnezeu este sus, atât de sus încât cei care

încearcă să-l găsească prin puterea minții vor fi striviți de avalanșa propriilor gânduri.

Timpul nu-i decât un angajat al nimicniciei care ridică resturile de pe strada speranțelor deșarte și le depozitează în spațiul insalubru al morții.

Asist, prin propria-mi durere, la debutul unui artist macabru. Durerea este pseudonimul morții.

Ar trebui să plângem cu lacrimi cenușii, să aibă și ele culoarea amărăciunii noastre. Ce palidă consolare sunt norii negri care se adună pe cerul fâgăduinței.

Dacă gândurile noastre ar ține loc rugăciunilor, în biserici ar fi bineveniți doar copiii.

Un poet devine esențial atunci când atacă marile teme ale omenirii și scrie versuri care pot rezona oricând cu sentimentele celor care le citesc, chiar și atunci când bruma mileniilor se va așterne peste contemporaneitate. Ridicându-se deasupra propriei vieți prin forța lăuntrică creatoare, poetul devine un far luminos care cheamă vasele rătăcite din marea dezavuare înspre portul liniștii sufletești.

Singurătatea este arhitectul celor mai trainice vise. Când se împlinesc aceste vise, îi poți chema și pe ceilalți să le admire, chiar dacă mulți vor încerca să le dărâme cu pietrele proprii lor neputințe. Există și vise frumoase care se împlinesc în doi, acolo unde n-a existat niciodată minciună și trădare.

Mulți oameni ar vrea ca în schimbul durerilor care îi chinuiesc zi de zi, să obțină ceea ce cred că i-ar face mai fericiți. Dar pentru că nimeni nu dă doi bani pe acele dureri, ajung să-și vândă sufletul pentru niște lucruri care, în scurt timp, îi vor chinui și mai tare.

Suntem dovada vie a nemuririi, dar și dovada vie a unei frici care ne împiedică să trăim nemurirea prin cel mai frumos sentiment: iubirea. Așadar, ne trăim doar viața asta scurtă, acordând valoare inestimabilă lucrurilor care ne-au amăgit în cel mai paradoxal mod posibil.

Nu am încredere în tinerii care scriu aforisme, fără ca aceștia să fi confirmat și fără să fi aflat esența în alte genuri literare, mai ales în poezie. În spatele cuvintelor pline de emfază se ascunde multă ipocrizie, multă dorință de afirmare și foarte puțină înțelepciune. Ei scriu cu cărțile altora pe masă, nu cu cartea propriei lor vieți.

Cioran spunea că "prin orice lacrimă ne privește Dumnezeu." Aș exclude, totuși, "lacrimile de crocodil".

Costumul de haine îți poate masca perfect suferințele, atâta timp cât stai drept, în picioare, și nu schițezi nici un gest. Atunci când începe să se îngusteze unghiul dintre poziția verticală și cea orizontală, doar zâmbetul și amintirile frumoase pe care le povestești altora îți mai pot masca suferințele. Costumul de haine te așteaptă oricum în debara, pentru ultima prezentare de modă: rigor mortis.

Fericirea din viața extrauterină este inerția fericirii pe care o trăim în pântecul mamei. Din păcate, de cele mai multe ori, fericirea noastră se estompează prea repede, fiind supusă acțiunii unor forțe exterioare pe care ne chinuim inutil să le înțelegem.

La poarta nemuririi se sinucide blând iluzia vieții.

Deseori, dorința noastră de a fi acceptați de ceilalți este mai mare decât dorința de a face lucruri importante și originale. și cum nu

avem cu ce să-i surprindem pe ceilalți, ajungem să ținem discursuri patetice, condamându-i pe aceia care nu apreciază sinceritatea și conversațiile despre starea vremii...

Plângem în templul singurătății noastre, otrăvindu-ne, cu lacrimi de dor, fântâna tinereții veșnice.

Cred că unii oameni s-ar mulțumi și cu un paradis în care ploile toamnei și căderea frunzelor să fie fără de sfârșit.

Nu-i așa că, după ce l-ai făcut fericit pe omul simplu, zâmbetul lui s-a ancorat definitiv în pacea adâncă a sufletului tău?

Focul inimii îl mai stingi cu lacrimi, dar poporul lacrimilor cu ce îl mai oprești? Nu poți decât să aștepti pe arca propriei singurătăți, împreună cu gândurile tale, până când ți se va da șansa unui nou început...

Cum poți să-l găsești pe acela care te iubește în taină, fără ca tu să știi, atâta vreme cât stai ghemuit într-un loc, cu vocea înăbușită, sub aripa rece a singurătății?

Dacă ai citit o singură carte și crezi tot ce scrie în ea, ești mai prost decât erai înainte. Dacă ai citit mai multe cărți și crezi tot ce scrie în ele, ești mai nebun decât erai înainte.

Ochii, oglinda sufletului? Nimic mai fals. Sufletul (se) privește prin fereastra inimii, ochii sunt doar ca niște vitralii decorative în care se reflectă splendida naivitate a oamenilor.

Dacă faci alergie la prostie, de ce tratezi cu sudoarea celor pe care îi disprețuiești? Fii bun și tratează-te cu singurătate!

Dumnezeu ne este martor atât în dialogul cu ceilalți, cât și în dialogul cu noi înșine. Însă,

de cele mai multe ori, în dialogul cu ceilalți îl folosim pe Dumnezeu ca simplu pretext, iar în dialogul cu noi înșine îl folosim doar pentru a decora interiorul fricii noastre cea de toate zilele.

De multe ori, iubirea este iluzia unei flori căreia i-am smuls toate petalele, cu propriile noastre gânduri negative, când ea, de fapt, nici măcar nu îmbobocise.

Pentru narcomanul egolatu care se droghează prin intermediul sado-masochismului, transcendența este doar o iluzie.

Ne depășim limitele doar atunci când visăm. Numai atunci nu ne aparținem, fiind parte a unui univers pe care nu simțim nevoia să-l înțelegem.

Lacrimile cad, dar nu-ți pierzi speranța. Apoi zâmbești și cucerești oamenii și înaltul cerului. Și totuși există o lacrimă și un zâmbet cu care intri în mormânt.

Suntem oameni, ființe superioare, iar rănile din lupta cu viața ne pot ajuta să vedem în toate direcțiile. Dar cei mai mulți nu cred asta și preferă să poarte ochelari de cal.

și pesimistul este generos. El are un „dar” pe care îl împarte tuturor optimiștilor.

Omul este o scânteie prinsă între două umbre: umbra celui ce este și umbra celui care-a fost cândva.

O operă poetică betonată de metafore s-ar năruși fără scheletul de rezistență al muzei.

Lumina zilelor este o metaforă a nemuririi pusă între ghilimelele întunericii.

Amintirile iubirii sunt precum cenușile. Sunt cenuși sub care focul încă mai mocnește, sînt cenuși pe care le răsîpîndește vîntul sau le depun ploile, fertilizînd alte pîmînturi.

Poetul are un singur profesor care-i predă toate materiile la școala vieții. Oricît de bine ar învăța, oricît de bine ar scrie, nu-și poate depăși profesorul. Uneori îi înțeleg certurile cu profesorul său, chiar dacã nu-i folosesc la nimic...

Omul care bate pasul pe loc își adîncește groapa.

Cartea unui poet este ca lacul unui munte de om cu izvor de inspirație. Cîtiva cititori pescuiesc sensuri și metafore pentru cina cea de taină cu sufletul lor, cîtiva se scaldă, revigorîndu-se, iar cei mai mulți merg pe marginea lacului, mulțumindu-se cu imaginea și mirosul proaspăt al copertilor.

și oamenii slabi de fire își pun întrebări, dar sunt întrebări convenabile, care le permit să rămîna protejați de zidurile unui castel de minciuni și iluzii. Un om puternic își pune cele mai grele întrebări și, chiar dacã nu găsește imediat rîspunsul la problemele sale, încercă să și-l apropie prin fapte virtuozose.

Poetul este un Icar cu aripi de cuvinte, care încercă să evadeze din labirintul gîndurilor suferinde.

Cu frunzele pomul îți șoptește, cu florile te ascultă, cu trunchiul te iubește și cu rădăcina îți arată statornicia. Sădește un pom și natura îți va demonstra cît de mult te iubește.

Tastatura denaturează istoria însîngerată a condeiului și a foii de hîrtie. Scriitorul pîșește pe un drum al Golgotei pavat de o sută și ceva de taste.

Există două tipuri de morminte: unele pe care le purtăm în noi toată viața și altele care ne poartă în ele toată viața de apoi.

În singurătate este mai greu să rezolvi crimele imperfecte ale timpului. Ești doar tu împotriva uitării.

În fiecare om se află un David și un Goliat. David învinge când capătă curaj și ocheste punctul sensibil al lui Goliat. Goliat învinge când îl intimidează pe David și îl constrânge să arunce cu pietre în ceilalți oameni din jur.

